

Agentura GAIA

22.7.2007

Deníček projektu Quo Vadis, Femina?

22.7.2007 Dotační věstník str. 54 Dotační deník

MARIE HAIŠOVÁ Agentura GAIA

ZAHÁJENÍ REALIZACE 1. LEDNA 2006

ČTVRTEK 24. KVĚTNA

Podepsala jsem smlouvu s auditorkou, přišla zkontrolovat uzavřený rok 2006 našeho projektu. Upřímně mě pobavil její údiv nad formalismem, jehož jsme obětmi.

Obdrželi jsme druhou výzvu k opravě 5. monitorovací zprávy - indikátory musíme v Benefitu rozdělit na muže a ženy, vyřadit objednavatele/ky publikace a prezenční listinu, kde přítomní/é vlastnoručně vyplnili jméno, příjmení a kontakt, ale kde nezbylo místo na podpis.

Zjišťovali jsme další možnosti propagace projektu a dozvěděli se, že na skutečnou kampaň nemáme peníze, takže musíme spoléhat na vlastní tvořivost a fantazii. Necháváme vyrobit transparent projektu a v sobotu vyrazíme do ulic.

PÁTEK 1. ČERVNA

V minulém týdnu jsme prošli s transparentem z Václavského náměstí přes Národní třídu a Malostranské náměstí na Hrad, budovali komunitu ve Společenské zahradě, solidárně podepsali memorandum týkající se péče o děti. Jsem zvědavá na solidaritu vůči našim výstupům.

Nápady z minulého kulatého stolu jsme dali do logického rámce, ale včera jsem dostala zpětnou vazbu, že je projektový jazyk ženám nesrozumitelný. Vyplněný je cíl, účel, očekávané výsledky projektu. Potřebujeme kvantitativní a kvalitativní ukazatele, zdroje informací, podmínky úspěchu i očekávané aktivity. Na schůzce jsme proto vytvořili konkrétní příklady, abychom přiblížili smysl metody, a na závěrečném kulatém stole vše projednáme a poté doplníme. Půjde o vizi ženských priorit, kterou předložíme k veřejné diskusi. Píšu zdvořilé dotazy ředitelům ČRo, ČT, Radě pro rozhlasové a televizní vysílání, co udělat, abychom veřejný projekt dostali do veřejnoprávních médií. Snaha o domluvu s jejich redaktory/kami je ztrátou času a energie. Vycházejí dva inzeráty v Sondách, do pražských škol jde objednávka na naši publikaci. Na poslední chvíli sháním další překladatelku, protože text v angličtině bobtná a hrozí, že nestihneme uzávěrku.

ČTVRTEK 7. ČERVNA

V Pražském deníku dnes vyšlo: Mé první setkání s projektem Quo vadis, Femina? - rok zpět a stále živé vzpomínky. O projektu se dozvídám z časopisu Krásná paní. Dostávám pozvánku, začíná diskuse - můj první kulatý stůl. Okolo patnácti dalších žen. Máme pět minut mluvit o sobě. Můžeme hovořit, nebo mlčet.

Máme svobodu se otevřít, svobodu i v možnosti zůstat uzavřené. Ženy v kruhu mluví, volí možnost se otevřít. Odhalují svá nitra a já objevuji pestrý svět tisíce možností, voleb a názorů. Svět nadějí, svět zklamání. Trest samotného lidského bytí v rychlém sledu. Zřetelně vystupuje solidarita, soucit, pocit sounáležitosti, jasné vědomí: plujeme na stejné lodi. Odcházím, obohacená o dosud nepoznaný pocit: ženy nemusí být nepřátelé, sokyně, vzájemné kritičky. V diskusích opakovaně dosahujeme překvapivé shody v názorech na otázky celkového směřování společenského vývoje v naší zemi. Jsem nadšená, když mohu zblízka sledovat vynikající kolektivní duševní práci velkého množství ženských osobností. Až se mě někdo zeptá, na jak dlouho mě ovlivnil dvoutýdenní projekt Quo vadis, Femina?, má odpověď bude stručná: „Navždy!“

V úterý jsme na Dni životního prostředí nasbírali čtyři stránky „indikátorů“ - lidí, kteří chtějí informace a publikaci. Dostávám pozvánku do Dánska pro sebe a osm mladých lidí na seminář o 50letém výročí EU a o Roce rovných příležitostí.

ÚTERÝ 12. ČERVNA

Kopírujeme návrh logického rámce pro každou účastnici chystaného kulatého stolu.

Z interní euforie upadám do externí deprese, když se dozvídám, že některé ženské organizace si vybraly za maskota muže, který zde rok pracoval a teď se úspěšně medializuje. Hovoří o tom, jak se rovnou měrou podílí na domácích povinnostech, a jeho žena tu opakovaně řeší problémy s hlídáním dítěte jak v pondělí, kdy míváme s železnou pravidelností pracovní schůzky, tak během většiny veřejných prezentací projektu.

Po získaných zkušenostech z projektu nemohu jako zaměstnavatelka doporučit flexibilní formu práce. Úkoly sice mohou být po věcné stránce splněny, ale energie a pozornost lidí je roztěkaná. U mechanické práce je to jedno, ale tam, kde se očekává tvořivost a inovativnost, je nutné osobní nasazení, zájem, zapojení duše. Právě za to platí zaměstnavatelé, kteří něco opravdu vytvářejí, svým lidem především.

ÚTERÝ 19. ČERVNA

Poslední kulatý stůl našeho projektu byl nadšený, plný plánů do budoucna, ochoty měřit změnu a pokrok. Rozdali jsme účastnicím okopírované logické rámce a požádali o jejich doplnění. Pracovalo se intenzivně, výstupem je mnoho nápadů, které bude radost zpracovávat. Před časem jsme podávali žádost o podporu analogického projektu Quo vadis, Femina? do programu Equal pro Vsetínsko. Po třech měsících nám nyní přišel dopis z ministerstva práce a sociálních věcí, že projekt nepodpoří, neboť jsme nesplnili formální náležitosti. Jaké, to ovšem nepíšou. Tak balím a odjíždím do dánsko-japonské komunity, do jejichž formy zapadnu bez problémů i s obsahem.

Foto popis|

O autorovi| **MARIE HAIŠOVÁ**, Autorka a koordinátorka projektu